

[Thorndahl]

ge, dette ord i denne sammenhæng – på en måde, der er ulogisk, ja absurd.

I det lovforslag om en ny affattelse af vandløbsloven, som jo i mange henseender har en meget snæver forbindelse netop med miljøbeskyttelsesloven, fastslår ministeren, at der kun skal ske begrænsninger af ankeadgangen i sager, der vedrører få personer, og hvor sagerne kun har begrænset virkning for de pågældende.

I den helt parallelle lov, som vi behandler nu, miljøbeskyttelsesloven, begrænser man klageadgangen på den stik modsatte måde: her skal man ikke kunne påklage afgørelser, der på væsentlig måde omfatter mange mennesker. Og det er ikke bare den stik modsatte holdning, det er et et hundrede procent diametralt modsat synspunkt. Miljøministeren spænder så vidt i denne sag, at der i to parallelt løbende sager fremlægges to helt modsatte synspunkter om væsentlige elementer i de to love.

Statsministeren har på 1. maj-dagen skældt SF og det radikale venstre ud for at hive så voldsomt i socialdemokratiets jakke, at den kunne risikere at blive revet midt over. I denne sag lykkedes det miljøministeren helt alene og uden hjælp fra andre at fremkomme med så voldsomt forskellige synspunkter, der river så stærkt til hver sin side, at ministeren alene ved egen hjælp ud fra en logisk betragtning fremstår her fuldstændig aflædt.

For de mange, der opfatter folketinget som et absurd teater, er det lykkedes for miljøministeren i denne sag, gennem denne del af miljøbeskyttelsesloven og vandløbsloven, at yde et endog meget væsentligt bidrag til at bekræfte denne opfattelse.

Baggrunden for ændringen i § 21 skulle være ønsket om en forenkling og en decentralisering, men det har jo vist sig, at ændringen ud fra enhver saglig betragtning intet har med forenkling og decentralisering at gøre.

Hvis vi ser på de såkaldte forenklinger, viser det sig jo, at de påståede forenklinger, som er af administrativ karakter, ikke fører til nogen om helst form for begrænsning af de administrative omkostninger. Ministeren lægger et forslag frem om forenklinger, som indebærer et fuldstændig uændret ressourceforbrug. Konklusionen må derfor være den, at der ikke er tale om nogen forenkling.

Med den yderligere udbygning af § 21, som blev foretaget i tirsdags, med en klageadgang for beslutninger om tilslutning til spildevandsanlæg er der for det første skabt en i realiteten meget betydelig og uadministrerbar udvidelse af klageadgangen. Der vil gå år og muligvis også nogle retssager, inden det viser sig, hvor grænserne ligger for denne nye klageadgang. Det er den ene svaghed. Den anden svaghed er, at vi nu risikører et langt større antal klagesager, sager, der kan rejse år efter år, efter at en planlægningsmæssig beslutning er taget på grundlag af planlægningsmæssige beslutninger, som myndighederne har truffet, og som derfor helt klart må indebære, at myndighederne bliver usikre over for, hvordan det skal gå med deres planbeslutninger.

Jeg tror virkelig, at man burde have vurderet sagen på en helt anden måde, og jeg skal meget anbefale, at man tilslutter sig det af os stillede ændringsforslag.

Margrete Auken (SF):

En del af fremskridtspartiets kritik af udvalgsbehandlingen kan vi sådan set godt tilslutte os. Det er fuldstændig rigtigt, at man har haft en fornemmelse af, at tingene var afgjort og skulle være afgjort, før de kom i udvalget, og at det har været mere magtpåliggende for ministeren at sikre især vennerne til højre end at få miljøsynspunkterne igennem.

De ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet i konsekvens heraf, gør det en lille smule vanskeligt for os, for hvis man tager § 21, så er vi enige med fremskridtspartiet i, at her har vi et af de store huller, og jeg er godt tilfreds med, at Gardes artikel bliver optrykt, fordi den vil ligge som en klar dokumentation. Vi vil erindre os, at modargumenterne omtrent har været, at den ene er centralist og den anden er decentralist, og at en går ind for forenkling, og så kunne man lige så godt sige, at en går ind for miljøbeskyttelse og en anden går ind for forurening, så har vi nogenlunde argumentationsniveauet.

Når vi alligevel ikke vil stemme for ændringsforslaget, skyldes det det alternativ, som fremskridtspartiet fremlægger. Det er ikke i den retning, vi ønsker det, og så synes vi, at det er en skæv måde at gøre det på.